

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 78.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392348384/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

fast og uskyldig — men Gud måtte hjælpe ham, vilde ikke andre, så måtte Gud — —

Han lagde sig om på Ryggen og stirrede med brændende Øjne op på det mørke Loft.

«Hjælp mig Gud! hjælp mig!» stammede han, atter og atter, åndeløs, snappende efter Vejret og knugende Hænderne i hinanden.

Næste Formiddag stod Tue i Skolegården, ved Stakittet og stirrede ud mod den hvide Kirke, mens Drengene støjede bag ved ham på Pladsen. Men var hans Øjne end dér ude i de gamle Enge, så var hans Hjerne der ikke. Det hamrede og slog, så det dunkede i Halsen og uafbrudt spurgte han: «Kommer Sigurd, eller kommer han ikke?» og han bad med Hånden klemt om Staverne: «Gode Gud, lad ham ikke komme! lad ham ikke komme!» men inderst inde hviskede det ængsteligt: «Hvorfor kommer han ikke? hvorfor kommer han dog ikke?»

«Hvad, står du nu dér igen og glør?»

Tue før sammen — dér var han! En Strøm af Glæde hvirvlede ham gennem Hovedet, og uvilkårlig vendte han sig om mod Sigurd. Men sky slog han Øjnene ned for hans blå, ransagende Blik, han stod med Hånden på hans Skulder og betragtede ham nysgerrigt:

«Hør, du er vist en sær Fisk — men alligevel — jeg kan pokkers godt lide dig — skal vi være Venner, hvad?»

Tue snappede efter Vejret — Herre, hjælp! hjælp! frist mig ikke over Evne — så — —

«Hvad, vil du ikke? vil du ikke være Venner med Sigurd Ross — nu har jeg —»

«Jo — jo —», stammede Tue.

«Det skulde jeg mene — hid med din Næve — nåda, er det en Måde at gi' Håndslag på — sådan en tjattet Jomfruhånd — nå, klem ordentlig til, Dreng

— det er svoret, Venner - det er svoret,» Sigurds Øjne brændte i hans.

«Svoret,» hviskede Tue opgivet.

«Og kom så og lad os få os en regulær Tagfat — første Mand ved Pumpen!»

Det var et Par Uger efter, ude ved Mester Linnés Trappe; Solen skinnede skråt hen over Gaden, så de gamle Huse halvt lå i kølig Skygge. Under de mosgrønne Tage stod de klare Vinduer åbne mod Engenes Friskhed, de gamle sad dér inde i de dæmrende Rum, i Underbenklæder og Nathuer og slubrede Teen i sig, i denne årle Morgen drømmende sig hjemme på deres landlige Gårde.

Tue stod lænet mod Villa Sindsro's Smedejærns-gelænder og stirrede ud over den flade, duggrå Slette, hvor Åen glimtede i Solskinnets. Lette Tågeflor sejlede hen langs de bakkede Skove, og Lærkerne kvirrede i Kor oppe under den skyfrie Himmel. Skibet Kirkes hvid Sølvnål lyste i Skovenes mørkeblå Slør. Men Tue så intet andet end den Røgøjle, der steg rank og blå i den stille Luft hist ovre fra den lille Hytte under Vilstrup Banker, hvor hans Glæde for-dum havde boet, men hvor han nu aldrig mere turde komme.

Således havde han stået hver Morgen, siden hin ulykkelige Dag han først kom i Skole, og havde set den stige som Røgen fra et Alter, der evigt brændte til Antons Minde, hver Morgen pressende Angrens Brod dybere og dybere i sit troløse Hjærte, bitterligt erkendende, hvor ringe og troløs hans Sorg havde været mod Antons Moders, som han en Gang havde vovet at foragte. Ti hvad hjalp det vel, at han i dette Andagtsens Øjeblik mindedes Anton så levende og varmt, som nogensinde da han havde været i Live? Han vidste jo, at så såre han så ind i Sigurds spillende Øjne, vilde hvert Minde om de døde være